

bestemt har udtalt, at den Tanke saa slet ikke i Forslaget, at der deri skulde være Tale om Kirkens Eiendomsret. Og saa i den Henseende troer jeg altsaa, at man maa yde Kirkecommissionsen den Anerkjendelse, at den ikke paa nogen Maade har stillet sig paa et skarpt eller eenfaldigt Standpunkt, men at den derimod har stillet sig saaledes, at selv den allerivrigste Modstander af Kirkens Eiendomsret ikke af den Grund vilde kunne have Noget imod at gaae ind paa Forslaget; man maa tværtimod finde, at man derved gaaer et Skridt nærmere imod det Maal, man anseer for det rette. Søvrigt maa jeg komme tilbage til, hvad jeg igaar sluttede med, at det, blot theoretisk at tale om, hvorvidt man er en Ven af Kirkens Eiendomsret eller ikke, eller om der, som det ærede Medlem sagde, endnu er nogle Forstøffede i Kirkecommissionen — (S. A. Hansen: Det har jeg ikke sagt!) Nei, det var ikke det ærede Medlems Udtryk, det er mit eget, men det var dog hans Tanke — hos hvem denne Tanke om Kirkens Eiendomsret ikke er ganske udryddet, i Virkeligheden ikke har stort at sige. Der er ganske vist endnu nogle af de gamle Kæmpere for Kirkens Eiendomsret tilbage, men dem faaer man ikke til at gaae bort fra deres Mening; vi maae lade dem beholde deres Tanker i saa Henseende, medens vi holde paa vor modsatte Tanke, og det kan gaae meget godt; det behøver jo slet ikke at fremkalde noget Sammenstød med de Andre. Jeg vil føie til, at selv om vi her sige, at deres Mening er reen gal, ville disse Mænd — det veed det ærede Medlem meget godt — slet ikke paavirkes deraf, men blot sige, at det er ikke Andet, end hvad man kan vente af Rigsdagen. Det er altsaa den Slags Uligghed i Meninger, som ikke kan udelukkes, men som man heller ikke skal gjøre sig Umage for at fjerne, naar man blot selv gaaer den praktiske Vej og hævder sin egen Mening. — Jeg vil til Slutning bede ret meget overveiet, om der ikke — forudsat, at man ikke ved Spørgsmaalet om Omordningen af Geistlighedens Lønningsforhold netop vil stille sig paa det Standpunkt, at man absolut vil have Geistligheden stillet som andre Embedsmænd — er nogen Sandhed i den Sætning, at der i dette

Lovforslag er gjort overordentlig Meget for at hjælpe paa de Krav, der hidtil ere stillede. Angaaende Spørgsmaalet om, at Geistligheden skulde behandles som andre Embedsmænd, maa det erkjendes, at Meningerne have været hoist deelte derom, og navnlig skal jeg ikke undlade at bemærke, at, hvad angaaer de to Fractioner af Mindretallet i Commissionen — 3 og 2 Medlemmer —, vare de 2 Medlemmer meget imod Tanken om at betragte de Geistlige som andre Embedsmænd. Jeg skulde have glemt tidligere Tidens Forskjellighed imellem de to Fractioner, som repræsenteres af disse Mænd — en Forskjellighed, der maaskee nu er udjevnet, saaledes at jeg ikke her taler om Nutiden, men om Fortiden —, om ikke tidligere den hele Tanke om at behandle geistlige Embedsmænd som andre Embedsmænd slet ikke var tiltalende for en meget bekjendt og bestemt Fraction her i Thinget. Den var tværtimod meget derimod, og det af forskjellige Grunde, som jeg ikke her skal udtale mig om, men som kunde komme frem, hvis man skulde falde paa at benægte Factum. Endnu skal jeg sige med Hensyn til dette Spørgsmaal, at, er der Noget, som i og for sig viser, at man ikke ganske kan behandle Præsterne som andre Embedsmænd, er det dette, hvad man jo er enig om fra alle Sider, at det skal staae Menighederne fuldkommen frit for at give dem Gaver in natura, Høns, Vænder osv.; men hvorledes vilde Lovgivningen betragte det, om der kom saadanne Gaver af Høns, Vænder osv. til andre Embedsmænd? Man vilde afsætte dem fra deres Embeder; deri ligger Forskjellen imellem de to Classer af Embedsmænd.

Formanden: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

S. A. Hansen: Det er blot for en kort Bemærkning, jeg har faaet Ordet. Med Hensyn til hvad den høitagtede Minister sagde angaaende Kirkecommissionen skal jeg udtale, at han vil indrømme mig, at, hvis den Regjering, der nedsatte Kirkecommissionen, havde